

Дуже погані королі. Книга 1

КУПИТИ

Мейбл — одна з п'яťох стипендіаток, яким пощастило потрапити до Кінгстонського університету. Однак заможна еліта коледжу не схвалює благодійну програму і робить усе, щоб дівчину виключили. На чолі еліт п'ятеро Королів-відступників, які покажуть Мейбл, що навчатися їй ніхто не дозволить...

Чи можна довго опиратися, коли з жагою вже несила боротися? Особливо коли ти — об'єкт бажання трьох з п'яти темних Королів. Справді гаряче, чи не так?

Вони сунуть на мене, як собаки. Як вовки, чиї очі натреновані вбивати. П'ять пар очей, що різняться між собою, мов світло й темрява, і мають водночас дещо спільне.

Вони чогось жадають.

Вони чогось прагнуть.

Помсти.

Відплати.

Мене.

П'ять пар очей пильно стежать за мною, п'ять затінених облич, прихованих за чорно-золотими масками Королів, і тільки у трьох із них є прорізи для очей та губ. Вуста кожного викривлені в по-своєму звабливій посмішці.

Я в пастці.

Вони перемогли.

На стільці, до якого я прив'язана, неможливо ковзати підлогою.

Я мушу тікати, але вони підходять ближче.

Так близько, що чую їхнє дихання.

Так близько, що їхній звабний аромат притлумлює мої відчуття.

Той, що в центрі, виступає наперед, грубо хапає мене за волосся, смикає голову назад і нахиляється до вуст. Пальцем водить по моїй щоці. Відчуття таке, ніби шкребе мене лезом.

— Ти програла, — шипить Джексон. Голос — наче в мисливця на полюванні: тихий і небезпечний, і такий прекрасний, що я знову й знову готова потрапляти в його пастку, аж до самої смерті. — Чому ти не втекла, поки ще могла? Хіба тобі не пояснили, що гра в шахи майже завжди закінчується, коли взято королеву? Здається, тебе забули повідомити. І це один із найкращих університетів країни.

Сміх проливається в кімнаті, наче дощ, який мене омиває. Я не сама. Не сама із цими п'ятьма чорними постатями, ні.

Аудиторія заповнена. Ми маємо публіку, безлице збіговисько жадібних до сенсацій студентів, яким уже несила дочекатися, коли я нарешті здамся.

Але цього не буде.

Ніщо й ніхто не змусить мене це зробити: залишити Кінгстон, перш ніж його закінчу.

Це єдиний шанс для мене зробити власне життя кращим за пекло, яким воно було досі. Яким воно є й зараз, відколи Королі намагаються мене знищити.

Але я не дозволю жодному з оцих виродків перемогти.

— Ти маєш такий вигляд, ні досі нас не боїшся, — рикає Джексон, ближче нахилиючись до мого обличчя, аж я відчуваю наелектризованість, якою він віддавна тримає мене в напрузі.

На коротку мить спалахують спогади про його палюче тіло, про те, як він занурюється в мене. Як тримає мою голову в руках, поки докладно вивчає кожну емоцію на обличчі. Поки він спостерігає, що Ріс і Сильвіян роблять зі мною та як мене це розпалює... А далі я думаю про все, що він мені заподіяв, і отямлююся.

— Чому ж, я відчуваю незбагнений страх перед вами, — відповідаю награно переляканим голосом, що зводить його з розуму навіть тепер. Щоразу, як я кидаю йому виклик, він прагне зберегти самовладання.

Я давно зрозуміла: що дужче я чинитиму опір, то більше Джексон хотітиме зламати мене. Не лише зламати: емоційно знищити.

І йому це майже вдалося.

— Шкода, що навіть Кінгстон не зміг прищепити тобі хороші манери. Ти, власне, маєш знати, — прицмокує язиком Джексон, — що тут не брешуть, маленька Красуне.

— О, я мала за вчителя майстра облуди, правда ж? — не можу припинити провокувати його.

Ось я сиджу, прив'язана до стільця, оточена юрбою спраглих видовища студентів, очі в очі з п'ятьма покидьками, які хочуть живцем зжерти мою душу, і провокую Джексона Тирелла.

Короля серед Королів.

Володаря еліти.

Моє падіння в людській подобі.

Моє та сотні інших жінок, які були такими дурними, що закохались у нього.

Джексон Тирелл.

Мабуть, я втомлена життям. Хіба я ще не зрозуміла, що ніхто в Кінгстонському університеті не повинен чинити опір Тиреллові, якщо далі хоче тут навчатися?

Джексонові блакитні очі звужуються. Його обличчя єдине, яке я можу прочитати попри маску, ніби ми зустрілися при ясному сонячному світлі. Я добре знаю Джексона Тирелла. Занадто добре.

Усі інші розчиняються в безликій масі позаду. Кожен, хто не хоче, щоб його впізнали, замаскувався. Прикрив обличчя шарфом. Або насунув темного кашкета на лоб.

Чи Гарпер серед глядачів?

— Ти ледь не перемогла в цій грі, Красуне, — каже Джексон голосніше й відступає на крок. — Я вражений. І трохи сумно, що ми повинні з тобою попрощатися. Це було так близько. — І демонструє мені маленький проміжок між великим і вказівним пальцями. — І до біса захопливо. Я б не хотів нічого пропустити з того, що трапилося за останні місяці.

Поки моє серце починає калатати, бо я насилу терплю Джексонovu зарозумілість, у дальній частині аудиторії вмикається світло. І весь прохід осяюється.

Глядачі, ці боягузливі ідіоти, повертаються на свої місця, щоб їх не впізнали в колі світла, коли три жінки входять у верхні двері.

Три жінки в масках. Серце рветься на шматки, щойно розумію, хто з'явився.

Ось вони, мої конкурентки, мої суперниці. Кожна з них по-іншому озивається болем у серці.

Усі одягнені в мерехтливі білі вечірні сукні, що підкреслюють стрункі постаті. Усі три вродливі. Бездоганні та вродливі. Якби не їхня натура, яка робить їх потворнішими за будь-кого в цій кімнаті.

Сильвіян і Ріс відокремлюються від Королів, ідуть до жінок та виводять їх у центр.

Вони мене зрадили.

Кожна по-своєму.

Вони здали мене Джексонів Тиреллу, а тепер хочуть спостерігати за моїм кінцем разом зі своїми облудними обранцями!

— О, тобі сумно, що Сильвіян обрав іншу? — запитує Джексон, коли помічає мій погляд. Він блискавично схиляється до мого вуха, однак і далі не стишує голосу, щоб усі могли його почути. — Як ти могла подумати, що він обере таку нікчему, як ти?

Джексонові слова вражають мене так жорстоко, що насилу стримую сльози.

Аудиторія аплодує, коли Джексон раптово штовхає мій стілець, а я панічно кричу, бо не можу втримати рівноваги. Але він зупиняє мене останньої миті, перш ніж падаю на підлогу, хапається за спинку стільця і розстібає пряжку на ремені, яким я була прив'язана. Потім дає мені впасти повністю, і я змушена спертися обома ліктями на підлогу. Лежу, скоцюрбившись, перед ним.

— Біжи, — шепоче він мені, і цього разу його не чує ніхто, крім мене. З голосу щезає весь лоск, він уже не хоче гратися. Тепер він бажає лише відплати.

Мій погляд звертається до Ріса, Ромео та ще одного Короля, імені якого я не знаю. Зейн? Усі троє байдуже дивляться на мене крізь свої позолочені маски. Вони приєднуються до Джексона, я знаю це. Вони зроблять усе, щоб догодити ватажкові.

А він буде задоволений лише тоді, коли я остаточно опинюся на землі.

Коли це будуть справжні ланцюги, які триматимуть мене на місці.

Коли я спливатиму кров'ю.

Коли я кричатиму від болю.

— Сьогодні ввечері я втечу, — шепочу Джексонові. — Але щойно почнеться новий семестр першого курсу, я повернуся.

Джексонове вродливе, витончене обличчя спотворює гримаса ненависті.

— Ти не посмієш.

— Ніхто, навіть ти, не зможе перешкодити мені скористатися шансом цілого життя. Ви обрали не того суперника для своєї гри. Щоб я не уговорнулася, тобі доведеться мене вбити.

Джексонові очі нагадують очі вбивці, тож відповзаю підлогою. Він готовий мене вбити, знаю це давно. Тому я мушу впевнитися, що він не зможе цього зробити, не наживши собі проблем.

А я стала для нього великою ролемою.

Для них усіх тут.

Востаннє кидаю погляд на переповнений, тьмяно освітлений зал, спершу бачу обличчя Джексона, потім прикриті обличчя Сильвіана, який демонстративно переплітає пальці з пальцями своєї принцеси. Відчуття, наче цей єдиний жест устромляє мені кіл у серце.

Ріс здається спокійним, як завжди, і мені майже неприємно оголошувати йому війну. Коли я стану його ворогом, він точно вже не буде таким... симпатичним.

— До зустрічі в новому семестрі! — кричу я і під гулюкання та свист зустрічаюся з вісьмома парами очей, сповнених ненависті, а потім даю драла.

Я тікаю.

Та лише для того, щоб повернутись із кращою зброєю. Я ще не почала цієї війни, гей, покидьки!

І жоден із вас уже ніколи не підкорить моє серце!

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ